

Per quan, la nostra Declaració d'Independència?

written by Agustí Soler | 5 d'abril de 2022

“Quan en el curs dels esdeveniments humans es fa necessari per a un poble dissoldre els vincles que l’han lligat a un altre i prendre entre les nacions de la terra el lloc separat i igual que les lleis de la naturalesa i el Déu d’aquesta naturalesa li donen dret, un just respecte al judici de la humanitat exigeix que es declarin les causes que l’impulsen a la separació”.

Així començava la Declaració d’independència dels Estats Units del dia 4 de juliol de 1776. En la manifestació els descendents dels colons europeus especificaven clarament «que quan una sèrie d’abusos i usurpacions, dirigida invariablement al mateix objectiu, demostra el disseny de sotmetre al poble a un despotisme absolut, és el seu dret, és el seu deure, derrocar aquest govern i establir nous resguards per la seva futura seguretat».

Diuen que la història es repeteix i potser és cert. Els colons americans que volien arribar a un acord raonable amb la metròpoli es van trobar, tal com diu la Declaració, que «la història de l’actual rei de la Gran Bretanya és una història de repetits greuges i usurpacions, encaminats tots cap a l’establiment d’una tirania absoluta sobre aquests estats». Si canviem Gran Bretanya per Espanya, veiem que és exactament el mateix. Sense anar gaire lluny, el dia 3 d’octubre del 2017 quedà ben clar. L’inquilí del palau de la Zarzuela ho deixà ben explícit.

La història es repeteix? Amb la distància del temps i les diferències corresponents, però sense burxar gaire és ben cert que en el cas català i l’americà hi podem trobar més concordances de les que a primera vista pot semblar. I no cal

anar gaire lluny en el temps.

En el cinquè paràgraf del text hi diu: «Un príncep, el caràcter del qual, queda assenyalat en cadascun dels actes que defineixen un tirà, no és digne de ser el governant d'un poble lliure». Les actuacions de la corona espanyola ho certifiquen ben clarament. Hom va creure, innocentment, que amb el règim del 78 Catalunya recuperaria les llibertats perdudes i se li reconeixeria els drets perduts, però el temps ha mostrat tot el contrari. En el preàmbul de la reforma de l'Estatut, aquell que el president Zapatero prometé amb un «apoyaré el Estatuto que apruebe el Parlamento de Catalunya», es reconeixia a Catalunya com a nació, però fou debades i aquella proposta d'Estatut fou vergonyosament retallada amb aquell «nos hemos cepillado el Estatuto» de l'ínclit Alfonso Guerra i el remat final el 2010 amb la vergonyosa sentència del Tribunal Constitucional.

Els fets han deixat ben palès que no hi ha cap possibilitat d'entesa per més que un govern de la Generalitat intenti trobar punts d'acord amb l'esperança il·lusòria de poder negociar amb una fantasmagòrica taula de diàleg. No hi ha res a fer. Bé, sí, hi ha quelcom a fer: recuperar el temps perdut i preparar l'embat per a tirar endavant, com més aviat possible, la declaració d'independència.

L'últim paràgraf de la declaració americana ens assenyala el camí tot dient: «Que aquestes Colònies Unides, són, i han de ser per dret, Estats Lliures Independents; que queden lliures de tota lleialtat a la Corona Britànica, i que tota vinculació política entre les colònies i l'Estat de la Gran Bretanya queda i ha de quedar totalment dissolta». Queda ben clar. I on hi posa Corona Britànica hi posem Corona Espanyola.

Recordem i fem nostres les paraules del gran patriota berguedà, mossèn Josep Armengou, que ens deixà en el magnífic escrit Justificació de Catalunya, editat clandestinament el 1955, i que són més actuals que mai: «A Catalunya li sobra

raó, ara la tasca és de fer-la triomfar. Catalunya viu el moment més gran de la seva història, perquè és el decisiu. De nosaltres depèn que Catalunya se salvi definitivament o desaparegui per sempre com a poble. Hem de fer-nos dignes de la immensa responsabilitat històrica que unes circumstàncies tràgiques han acumulat al nostre damunt.»

Per quan, la nostra Declaració d'independència?